

delse, hvormed Forslaget er fremsat, jeg henholder mig til Forslagets Anmærkninger. Det er ogsaa gennem Statistikken klart, be- lyst, at mindst 90 pCt. af Voldsforbrydere ere drikfældige eller Personer, der have været berusede i Gerningsøjeblikket. Det er ogsaa de berusede Drikke, der ere Skyld i, at vi have maattet vedtage at bygge en ny Straffeanstalt til 1¼ Mill. Kr., det er dem, der ere Aarsagen til, at vore Fængsler ere saa overfyldte, som de ere. Jeg skal ikke gaa ind paa, hvad Statistikken her oplyser, men kun som yderligere Vidnesbyrd om, hvor stor en Opgave Arbejdet for Ædruelighedens Fremme er, anføre, hvad Chefen for Statens statistiske Bureau har udtalt ifølge Referat paa et Møde i Sommer. Han har ved den nævnte Lejlighed anslaaet de direkte Udgifter som Følge af Alkoholtrafikken til ikke mindre end 60 à 70 Mill. Kr. og de indirekte Udgifter, den paafører vort Samfund, til et tilsvarende Beløb, det vil altsaa sige, at Udgifterne for Samfundet som Følge af Alkoholtrafikken i deres Helhed anslaaes til mellem 120 og 140 Mill. Kr. aarlig. Det er et meget højt Tal og noget, man maa have sin Opmærksomhed hen- vendt paa i saa vanskelige økonomiske Perioder som dem, vi leve i i Øjeblikket. Det gælder ikke alene Staten, men ogsaa Kommunerne og de private. Jeg synes, det er beklageligt, at man fra Lovgivnings- magtens og Bevillingsmyndighedernes Side ikke har vist Velvillie overfor det Arbejde, der her ligger for, nemlig Oplysnings- og Lovgivningsarbejdet. Hvordan stille Be- villingsmyndighederne sig overfor Kravet om en Statistik, der i nogen Maade belyser Alkoholtrafikkens Følger? De have til Dato stillet sig saaledes, at de ikke ville ofre endog blot et Par Tusinde Kr. om Aaret for at tilvejebringe en saadan Statistik. Det, synes jeg, er smaaligt fra Statens Side, og det vidner ikke om, at Staten har Interesse for at skaffe Materiale til Belysning af disse Forhold.

Med Hensyn til Lovgivningen vil jeg — ligesom med Hensyn til Oplysningen — kun nævne ganske enkelte Forhold. Jeg skal minde om Lovforslaget angaaende Redningshjem for Drankere. Jeg kan for- staa, at nogle sagde som saa: Vi ville ikke oprette denne store Anstalt, der koster saa mange Millioner baade med Hensyn til Anlægget og Driften. Men naar jeg saa mindes de Udtalelser, der under denne Forhandling faldt fra Medlemmer af alle politiske Partier i begge Rigsdagens Ting om, at Lovgivningsmagten vilde vise stor Offervillighed i Retning af at støtte private

Redningshjem, og saa ser, at man paa det forelagte Finanslovsforslag foreslaar at stryge Halvdelen af Tilskuddene til de private Redningshjem, og at man tænker paa i de to følgende Finansaar at stryge Resten, svarer det ikke godt til, hvad vi kunde vente af Lovgivningsmagten. Den Be- grundelse, man giver af, at disse Tilskud foreslaas strøgne, er ikke særlig oplysende. Finanslovkommissionen siger, at man ikke kan kontrollere Nyttens af dette Rednings- arbejde. Det har ikke været mig muligt ved Henvendelse til Kommissionens Med- lemmer at faa Klarhed over, hvad de her- ved tænke paa. Nyttens ligger klart for Dagen og er gentagende fremdragen, idet mindst 1/3 af dem, som have været paa Redningshjemmene, maa betragtes som helbredet, 1/3 staaer som tvivlsom og 1/3 som haabløs. Deler man den ene Trediedel — de tvivlsomme — omtrent i Midten, bliver Resultatet, at ca. Halvdelen af dem, som have været paa Redningshjemmene, bliver helbredet. Den højtærede Indenrigs- minister udtalte, at det var hans Erfaring, at disse Redningshjem undertiden bleve benyttede som Vinteropholdssted for drik- fældige Personer, der om Sommeren gik og betlede for at faa Penge til Brændevin og om Vinteren atter lagde sig ind paa Red- ningshjemmene. Den højtærede Minister var saa venlig at oplyse mig om et bestemt Redningshjem, han tænkte paa, og om hvilket han havde hørt, at Forholdet skulde være saadan. Jeg har tilvejebragt Udskrift af Journalerne fra dette Redningshjem, og den viser, at det ikke har været Tilfældet med en eneste af de Patienter, som have været der. En saadan Udtalelse kan man ikke tage for gode Varer uden Bevis, for det er indlysende, at Redningshjemmene ikke have Fordel af at søge at faa den Slags Personer optagne. Det er først og fremmest deres Opgave at søge at finde de Mennesker, der have Haab om Helbredelse, men Redningshjemmene have saa store Vanskeligheder ved deres Arbejde, at Staten, naar man i øvrigt erkender, at deres Virk- somhed er samfundsnyttig, ogsaa bør vise Offervillighed. Den største Del af dem, der komme paa Redningshjemmene, er Folk, der maaske alene paa Grund af Drikkeri ere komne i saa vanskelige øko- nomiske Forhold, at det er dem umuligt at betale for deres Ophold paa Hjemmene. Enkelte blive optagne helt gratis, andre for nedsat Betaling; hel eller delvis Friplads er det almindelige ved disse Redningshjem. Det forekommer mig at være aldeles urime- ligt at forlange, at Afholdsselskaberne skulle